

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 866

гр. Шумен, 22.11.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в закрито заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Ив. Георгиева

Членове: Светлин Ем. Стефанов
Румяна В. Райкова

като разгледа докладваното от Румяна В. Райкова Въззивно частно гражданско дело № 20223600500506 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по частна жалба с рег. № 15364/15.11.2022г. депозирана от Н. А. Н. с ЕГН ***** от гр. В... срещу определение № 2437/08.11.2022г. по гр. д. № 20223630102263 на РС – Шумен, с което на осн. чл. 130 от ГПК, е прекратено като недопустимо производството по делото и е върната исковата молба на ищеца и настоящ жалбоподател. Жалбоподателят сочи, че определението е неправилно и незаконосъобразно и моли съда да го отмени, тъй като първоинстанционният съд неправилно е приел, че се касае за иск за промяна на решението и на осн. чл. 297 от ГПК е приел, че е налице СПН. Твърди, че иска му не е за промяна на решението, а за вреди причинени от правораздавателната дейност на съда – за неправилно изчислени разноски в съдебното решение и ответници по иска са РС - Варна и ОС - Варна, а не ответника в производството. Позовава се на практика на ВКС, в която е прието, че на осн. чл. 7 от КРБ, държавата отговаря пряко за вредите причинени от незаконни актове и действия на нейни органи и длъжностни лица и когато тази отговорност не може да бъде реализирана по ЗОДОВ, отговорността се реализирала по реда на чл. 49 от ЗЗД, поради което счита, че така предявеният му иск е допустим.

Частната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, против подлежащ на обжалване акт и е процесуално допустима. След като се запозна

с доказателствата по делото, съдът намира частната жалба за неоснователна, поради следните съображения:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по искова молба на жалбоподателя Н. А. Н. с ЕГН ***** от гр. Варна срещу РС – Варна и ОС – Варна по иск с правно основание чл. 49 от ЗЗД, за претърпени от ищеца загуби от действията на съдии нарушили чл. 78, ал. 3 от ГПК. Излага, че разноските по делата били неправилно изчислени от съдиите, което ангажирало отговорността на ответниците по чл. 49 от ЗЗД и е поискал същите бъдат осъдени солидарно да му заплатят сумата от 67.39 лева, представляваща разликата между присъдените разноски в размер на 214.70 лева и дължимите такива в размер на 147.31 лева.

С обжалваното определение първоинстанционния съд е прекратил производството, като недопустимо на осн. чл. 130 от ГПК. Приел е, че е налице сила на присъдено нещо и на осн. чл. 297 от ГПК решението е задължително за всички съдилища в Р. България и е недопустимо първоинстанционен съд да преразглежда дължимостта на разноските при влязло в сила съдебно решение, тъй като тази възможност е преклудирана с изчерпването на инстанционността при обжалването на решението. Посочил е, че действително субектите разполагат с възможността да претендират вреди, претърпени от тях в резултат на незаконосъобразни съдебни актове по реда на чл. 49 от ЗЗД, но само в случай, че незаконосъобразността е установена по съдебен ред при инстанционна проверка.

Настоящата въззивна инстанция, намира така постановеното определение за правилно и законосъобразно. В случая намира приложение забраната по чл. 299, ал. 1 от ГПК, като настоящия състав възприема напълно правните изводи на РС – Шумен, изложени в мотивите на обжалваното определение и препраща към тях на основание чл. 272 от ГПК, без да ги преповтаря. За неоснователни намира възраженията в жалбата, че с исковата молба не се искало изменение на решението в частта за разноските, а се претендирали вреди от неправилно изчислени разноски. От изложеното в исковата молбата, а и от частната жалба се установява, че страната сочи, че е налице порок на постановените решения, в частта им касаеща произнасянето по разноските, за който порок съществува друг ред за защита, а не посредством искова молба с правно основание чл. 49 от ЗЗД. Съгласно

разпоредбата на чл. 248, ал. 1 от ГПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо – в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или измени постановеното решение в частта му за разноските. Изменението и допълването на решението в частта за разноските - чл. 236, ал. 1, т. 6 от ГПК, следва да се извърши по опростения ред на чл. 248 от ГПК, а не в отделно исково производство. В случая ищеца твърди, че са му нанесени вреди причинени от постановени съдебни решения на РС – Варна и на ОС - Варна от неправилно изчислени разноски и след като е налице ефективно правно средство на защита - специален ред, по който изведеното като искова претенция вземане да се претендира по реда на чл. 248 от ГПК, то претенцията му е недопустима и изключва приложимостта на общия исковия ред за търсената от жалбоподателя защита.

Отделно от това, следва и да се отбележи и, че съгласно разпоредбата на чл. 132 от Конституцията на Република България, при осъществяване на съдебната власт съдиите, прокурорите и следователите, не носят наказателна и гражданска отговорност за техните служебни действия и за постановените от тях актове, освен ако извършеното е престъпление от общ характер. След като в случая ищецът заявява, че са му нанесени вреди, произтекли именно от действия на магистрати във връзка със заеманата от тях длъжност - “съдия” и са свързани с изпълнението на служебните им задължения, в рамките на правораздавателната им компетентност и в частност – постановените от тях съдебни актове, то тези действия на магистратите при съответните съдилища, са обхванати от функционален имунитет, пречка за развитие на допустимо производство. Функционалният имунитет на съдиите, прокламиран в чл. 132 от КРБ, изключва гражданската им отговорност на деликтно основание във връзка с постановените от тях съдебни актове, поради което е недопустим и иск срещу съответните съдилища в които правораздават съдиите, извършили твърдяното в исковата молба „неправилно изчисляване на разноски“. Недопустимо е ангажирането на гаранционно-обезпечителната отговорност на възложителя на работата за действия, за които лицата, на които е възложено извършването и, не носят отговорност. Липсва надлежна пасивна процесуална легитимация по предявения иск за деликтна отговорност във връзка с изпълняваната професионална дейност, което води и до недопустимост на исковото производство. Гражданската неотговорност на магистратите, в посочената хипотеза на неправилно

изчислени разноси в постановени влезли в сила съдебни актове, прави и сочените ответници РС – Варна и ОС – Варна, при които същите изпълняват служебните си задължения, процесуално ненадлежна страна да отговарят по предявената срещу тях искова претенция.

Ето защо и с оглед всичко изложено по-горе, като е прекратил производството по делото, първоинстанционния съд е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, който следва да се потвърди, а жалбата срещу него, като неоснователна да се остави без уважение.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 2437/08.11.2022г. по гр. д. № 20223630102263 на РС – Шумен, с което на осн. чл. 130 от ГПК е прекратено производството по делото, като недопустимо и на ищеца Н. А. Н. с ЕГН ***** от гр. Варна е върната исковата му молба по предявен иск срещу РС – Варна и ОС – Варна с правно основание чл. 49 от ЗЗД.

На осн. чл. 274, ал. 4 във вр. чл. 280, ал. 3 от ГПК, определението е окончателно и неподлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____